

SAMEN ZORGEN DAT HET EEN ZEGEN WORDT

In 2011 sprak ik op het symposium ‘Het provisieverbod: zegen of zorg?’. Titel van mijn bijdrage was: ‘Zorgen dat het een zegen wordt’. Ook nu geloof ik nog steeds dat de consument dankzij het provisieverbod beter af is. Daarin sta ik gelukkig niet alleen. Tegelijkertijd hoor ik ook kritische geluiden en af en toe ook de roep om een snelle evaluatie. Dit is een begrijpelijke en zinvolle discussie. Ik vind het wel belangrijk hierbij het juiste perspectief voor ogen te houden.

De kritiek en de roep om een snelle evaluatie lijken vooral te zijn ingegeven door zorgen over een verminderde toegankelijkheid van traditioneel advies. Dit is misschien een terechte zorg, maar in mijn ogen een te beperkte insteek van de discussie. Het provisieverbod is ingevoerd om de professionalisering en de kwaliteit van de financiële dienstverlening te bevorderen. Kan de consument er straks op vertrouwen dat hij een vorm van dienstverlening krijgt die aansluit bij zijn behoefte en dat het met de kwaliteit van die dienstverlening wel snor zit? Een echt nuttige discussie zou moeten gaan over de brede vraag of het provisieverbod heeft geleid tot een markt die consumenten voldoende mogelijkheden biedt om op een passende en eerlijke manier hun financiële situatie in te richten, al dan niet met tussenkomst van een adviseur. Het antwoord op die vraag vereist een brede

MICHEL DENKERS,
Hoofd Toezicht AFM

“INTUSSEN MOGEN WE BEST KRITISCH KIJKEN NAAR DE UITWERKING VAN HET PROVISIEVERBOD”

evaluatie en het verzamelen van feiten en waarnemingen over langere tijd.

Betekent dit dat we nu nog niet kritisch moeten kijken naar de uitwerking van het provisieverbod? Wat mij betreft niet. Ingrijpende maatregelen gaan altijd gepaard met meervoudige effecten. Als het goed is zijn de meeste van die effecten bedoeld en voorzien. Maar vaak zijn er ook onbedoelde bijeffecten. Dat is onvermijdelijk in een complexe financiële wereld waarin de heilige graal en *silver bullets* zelden blijken te bestaan.

Het is daarom belangrijk om continu oog te hebben voor de effecten in de praktijk. Oog voor de positieve ontwikkelingen; oog voor de zorgen die er zijn. Zien we voldoende beweging de goede kant op? Zijn er verbeteringen mogelijk die we laten liggen? Zijn er onduidelikheden die de beoogde uitwerking van het provisieverbod in de weg staan? Dit betekent dat we soms, als het nodig is, moeten bijsturen. Zoals recentelijk met de uitzondering op het provisieverbod voor consumenten met voorzienbare betalingsachterstanden.

Het provisieverbod vraagt om fundamentele veranderingen van financiële dienstverleners, aanbieders en consumenten. Die veranderingen voltrekken zich niet van de ene op de andere dag. Dit vereist blijvende aandacht, van u en van ons, en dat kost tijd. Laten we onszelf die tijd geven. Om straks te kunnen zeggen: we hebben alles gedaan wat binnen ons vermogen lag om er een succes van te maken. Ik sluit daarom af op dezelfde manier als drie jaar geleden: laten we niet blijven hangen in zorgen – het provisieverbod is realiteit – maar met elkaar ervoor zorgen dat het een zegen wordt! ◀◀

Reacties op deze column zijn welkom op vvp@afm.nl